Nende arv kasvab päev-päevalt suuremaks. Kui see niiviisi edasi kestab, on lille päevad loetud. Aga roosipõõsas täitis ometi lapsele nii lilleaia, metsa kui aasa aset.

Ühel ilusal päeval lendas läbi lahtise akna lapse tuppa lepatriinu. Ta kannab tumepunast seitsme musta täpiga ülikonda, mis aina läigib puhtusest; ta õrnad peenikesed jalakesed ja peakene on mustad ja läikivad, nagu üle lakeeritud. Pealmiste, kõvade tiibade all on tal veel teised, õrnad ja läbipaistvad, mis teda lendamise ajal õhus hoiavad, olgugi et nad nii õhukesed on.

Väike külaline asub närtsiva roosipuu oksale. Just enne lepatriinu tulekut oli roosipuult üks lahtipuhkemata õienupp maha kukkunud: ta ei saanud kasvamiseks ja väljaarenemiseks tarvilisel määral mahla.

Mis mõtleb küll lepatriinu roosipuul tegema hakata? Kas ei hakka ta põuapõrnika ja selle suguseltsi eeskujul ka neid lehti ära närima, mis veel rohelised ja elujõulised? Mis peab vaeneke, laps, tegema? Kas peab ta põrnika paigale jätma või minema kihutama? Lapsele meeldib väga pisike kirju loomake; ta otsustab tema homseni alal hoida ja jätab ta rohelisele oksale. — Laps heidab voodisse ja uinub peagi magama. Järgmisel hommikul ei leia ta sellelt oksalt, kuhu ta lepatriinu jättis, ainustki lehetäid. Päev enne seda oli see üleni nendega kaetud olnud. Lepatriinu oli kõik need lehetäid ära hävitanud.

„Jäägu lepatriinu minu aednikuks“, ütles laps. Ja tõesti, lehetäide arv kahanes päev-päevalt. Roosipõõsas aga hakkas silmanähtavalt kosuma: oksad hakkasid jõudsamini kasvama ja lehtede värv muutus ikka tumedamaks ja tumedamaks.